

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi R. B. na przewlekłość postępowania przed Sądem
Najwyższym w sprawie skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem
Apelacyjnym w (...) w sprawie VI S (...) i VI S (...)
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R. B. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 75, dalej - „ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r.”), domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie ze skargi na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie o ustalenie. Konkretyzując sprawę, w której wniesiono skargę, skarżący powołał sygnaturę akt Sądu Okręgowego w W. IV C (...), w której Sąd Apelacyjny w (...)

rozpoznał dwie skargi na przewlekłość postępowania zainicjowane przez skarżącego, zarejestrowane pod sygnaturą VI S (...) i VI S (...).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwałę Sądu Najwyższego (zasada prawna) z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., II CSP 1/11, niepubl.).

Z treści skargi nie wynikało, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87¹ w związku z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

r.g.